

[Hans Thyge Jacobsen.]

hvor det socialistiske Flertalsstyre har hjemme; dér er Demonstrationerne, derhen rettes Protesterne. Og hvorfor? Paa Grund af de skuffede Forventninger. Ikke mod os, men mod Magthaverne rettes Demonstrationerne. Alene af den Grund er enhver Trusel, der rettes mod os paa Grundlag af det, som er sket, en Trusel, der svæver fuldkommen i den rene Luft.

Men det, som altsaa slaar Hovedet paa Sømmet for mig, det er den Maade, hvorpaa de ærede Ordførere for Regeringspartierne tager en Situation som den her i Folketings-salen i Dag, og jeg vil derfor, som jeg sagde det før, forandre min Beslutning og ved at undlade at stemme give tillende, at hverken overfor mig eller overfor mit Parti er der nogen som helst Vej frem ved den Art Argumentation.

Men da jeg nu har faaet Ordet, maa jeg have Lov til at nævne et Par enkelte Ting, som gjorde mig betænkelig under mine Overvejelser, da jeg havde til Hensigt at stemme for Lovforslaget. For det første dette, at man under Udvalgsarbejdet har vist saa ringe Smidighed, som Tilfældet er. Jeg tør sige, at for mange indenfor mit Parti er Udvalgsarbejdets Resultat en Skuffelse, og jeg forstaar ikke, at man under et saadant Arbejde ikke er i Stand til fra alle Sider at vise en større Smidighed, end Tilfældet har været. Jeg ved selvfølgelig godt noget om, hvad der ligger bag denne Modvillie mod at være smidig, det er jo denne Frygt for, at en Vedtagelse af dette Lovforslag skal sætte de paa Arbejdersiden i Stand til at staa stærkere i en kommende Lønkamp, og omvendt ligger der det til Grund fra den anden Side, at man ved at faa en Vedtagelse som denne ikke har noget imod, at Arbejderne skulde blive stærkere i en kommende Lønkamp. Hvis der nu er noget om alt dette — jeg maa tilstaa, at som Medlem af dette høje Ting og ganske uden Mandat til at blande mig i Lønfor-handlinger Arbejdere og Arbejdsgivere imellem, saa vil det være mig vederstyggeligt at tænke paa, om saadanne Overvejelser gør sig gældende, naar man sidder i et af Rigsdagens Udvalg — men skal der nu være noget om det, maa jeg saa ikke have Lov til at gøre opmærksom paa en Tanke, som jeg synes dog ligger nær, men som jeg slet ikke ser, at nogen har været inde paa under Udvalgsforhandlingerne: Hvorfor er man saa ikke mødtes i en Erkendelse af, at under saa ekstraordinære Forhold som dem, vi i Øjeblikket lever under, under en saa ekstraordinær Lov som den, vi her ved-

tager, saa kunde man vel være blevet enig om, at en tvungen Voldgift i den kommende Lønkonflikt for denne Gang og set paa Baggrund af denne Forhandling havde været anbefalelsesværdig. Men jeg ser ikke, at man fra nogen Side har været inde paa en saadan Tanke, og det undrer mig altsaa, at man indenfor det nedsatte Udvalg for det første har været saa lidt smidig og dernæst har været saa uendelig lidt opfindsom.

Det andet, som har været mig et Handicap, naar jeg har haft Lyst til at stemme for Lovforslaget, det er den Maade, hvorpaa den højtærede Socialminister har fremsat det, sammenlignet med den Maade, hvorpaa den højtærede Minister udenfor dette Ting har givet sig i Lag med paa privat Velgørenheds Grund at komme de arbejdsløse til Hjælp. Jeg er ikke sikker paa, at den højtærede Socialminister hermed har gjort Sagen nogen Tjeneste. Det viser sig jo, at den højtærede Minister er ret uvant med Ledelse af privat Velgørenhedsarbejde. Jeg forstaar ikke, hvorledes den højtærede Socialminister kan faa i Sinde i en Radiotale for nogen Tid siden at sige, at den for Øjeblikket foregaaende Indsamling til Hjælp for de arbejdsløse og hjemløse blev saboteret fra forskellig Side, og navnlig fra saadan Side, som staaar Kristendommen nær. Jeg begriber ikke, hvorledes den højtærede Socialminister overhovedet kan faa saadanne Ord over sine Læber, al den Stund enhver, som blot har fulgt nogenlunde med i Bidragslisterne, maa være klar over, at 90—95 pCt. af Bidragene er anonymt indsendt.

At en Udtalelse som denne er fuldstændig uhjæmlet, det forekommer mig indlysende, at den desuden er højst besynderlig, naar man staaar og beder Mennesker om Penge, det synes jeg at alle skulde kunne indrømme, ogsaa den højtærede Socialminister. Jeg har jo ogsaa i min Tid været med i privat Velgørenhedsarbejde, og jeg har gjort forskellige Erfaringer, men der er een Erfaring, jeg har gjort fremfor alle de andre, den nemlig, at hvis jeg vil have Folk til at hjælpe mig med Bidrag til en eller anden Sag, saa skal jeg lade være at skælde dem ud paa Forhaand. Der er en ganske bestemt Type af Folk her i Landet, der vil have det paa den Maade, men den er sjælden, og man skal være varsom med at generalisere ud fra den Type.

Men det forekommer mig, at da den højtærede Socialminister saa fremsatte sit Lovforslag her paa Rigsdagen, saa gik den højtærede Minister hen i visse Udtalelser til Bladene og stillede dette paa Linie med sin